

דברי תורה לפורים

"שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי"

ויש לדקדק מהו הצהלה כשרואים את תכלת מרדכי.

ויש לומר דאיתא בגמ' שבתו של המן חשבה שהרוכב על הסוס הוא אביה מפני שהיה בבגדי מלכות, לכן שפכה ע"ז שהוביל את הסוס.

אבל עם ישראל הכירו את מרדכי אע"פ שלבש בגדי מלכות, ע"י שראו את התכלת בציצית שלו ואז צהלו ושמחו.

וזהו **"שושנת יעקב צהלה ושמחה"**, אימתי בראותם יחד תכלת מרדכי.

(מהר"ש)

"זיין מלכות רב כיד המלך"

בלשאצר נענש על זה שהשתמש בכלי המקדש שבתוך המשתה הופיעה יד רושמת על הקיר כי העונש על עוונותיו לא יאחר להגיע, ואחשורוש, אמרו חז"ל שנלכד ונכשל ע"י היין, ונהרגה ושתן, וזה היה עונשו, על השתמשו בכלי המקדש.

וזה מרומז ויין מלכות זה ששתה ונענש ע"ז היה גדול כיד המלך כמו היד שהופיעה אצל המלך בלשאצר על הכותל.

"משנכנס אדר מרבים בשמחה"

משמחה זו של חדש אדר ופורים ממשיכים שמחה לכל השנה, ומרומז במילה **"בשמחה"** בגימטריא שנה.

(אוהב ישראל)

"להשמיד להרוג ולאבד את היהודים וגו' ביום אחד"

מדוע רצה אותו רשע להרוג דווקא ביום אחד?

אלא שהמן הרשע חשש שמא יהא סופו כשאר צוררי ישראל לפניו, שרצו להרע לישראל וה' הפר עצתם, וקבעו לזה משתה ושמחה. לכן חשב אותו רשע, אם לא תעלה בידו מזימתו שלא יוכל לאבדם, לכל הפחות יהיה להם משתה ושמחה רק יום אחד ולא כמה ימים.

(הרה"ק ר' שלמה מקרלין)

"הכסף נתון לך"

הכסף בגמטריא **העץ**, רמז לו שהעץ להתלות עליו, נתון לך.

(מדרש רבה)

"עם אחד מפזר ומפרד בין העמים"

בכל עת שעם ישראל הוא עם אחד באחדות גמורה, אז מפזר ומפרד בין העמים, מזה עצמו נעשה פיזור ופירוד בין העמים, פיזור לרשעים נאה להם ונאה לעולם.

(דבש השדה בשם הרה"ק מסמבור)

"ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו וגו' ויאמרו לו חכמיו זרש אשתו"

יש לדקדק מדוע בתחילה הם נקראים אהביו, ולאחר מכן חכמיו?

אלא לאחר שספר להם המן על מפלתו שוב לא היו לו אוהבים, שכל אהבתם בעת גדולתו היתה רק מן השפה ולחוץ, ולכן כשירד מגדולתו נאמר, חכמיו ולא אהביו, **"האוהב האמיתי ניכר בעת צרתו של חבירו"**.

(מהר"ש)

"אם מזרע היהודים מרדכי וכו' תפול לפניו. עודם מדברים"

לעם ישראל יש סגולה מיוחדת שעוד, כשהם מדברים ואני אשמע, שהקב"ה שומע תיכף ומיד לזעקת עמו.

ענין זה מרומז בפסוק, אם מזרע היהודים מרדכי, אז, נפול תפול לפניו עודם מדברים, כלומר שנפילתו תהיה כשעודם מדברים בתפילה.

(דגל מחנה אפרים)

"מגילה"

מגלה (חסר) בגמטריא "מחל" 78, רמז שע"י קריאת המגילה מוחל הקב"ה עוונותיהם של ישראל. דאיתא בזה"ק. שכשישראל אומרים שירה הקב"ה מוחל עוונותיהם, וקריאת המגילה היא שירה, דהיא במקום הלל כדאיתא בגמרא קריאתה זו הילולא.

(מהר"ש)